

[Ib Nørlund.]

at ambassadør Tabor i sine samtaler går ud fra, at man også må stille sig positivt i en sag som denne.

Sagen er jo, at så har EF grebet forstyrrende ind i sagens normale gang og har pludselig stillet spørgsmålet, om man skulle undlade at stemme alligevel. Det kan vel også være vanskeligt for en udsendt ambassadør at holde rede på alle sådanne sager. Derfor vil jeg gerne yderligere spørge udenrigsministeren: hvordan forener han instruksens om at undlade at stemme her med en varetagelse af respekten for det palæstinensiske folks rettigheder?

Udenrigsministeren (Guldberg):

Lad mig først sige til hr. Ninn-Hansen, at jeg mener, den sag, vi diskuterer — selve spørgsmålet om, hvorledes sagen er behandlet, specielt hvordan ambassadør Tabor har behandlet sagen — er en sag, som vi naturligvis skulle kunne tale ganske frit om her i salen. En mere dybtgående redegørelse for sagens substans er jo et udpræget udenrigspolitisk spørgsmål og derfor også et spørgsmål, som må behandles med omhu.

Jeg vil gerne sige til hr. Ib Nørlund i samme forbindelse, at jeg må afvise enhver påstand om, at den holdning, Danmark har indtaget i dette spørgsmål under den foretagne afstemning om et specielt spørgsmål i De Forenede Nationer, skulle indeholde nogen som helst ændring i Danmarks holdning til problemerne i Mellemøsten, derunder også problemerne om palæstinenserne stilling. Det er også klart tilkendegivet i vores stemmeforklaring.

Herudover vil jeg gerne sige til hr. K. B. Andersen, at jeg har ikke nogen interesse i noget andet, og jeg er ganske enig i, at det er både praktisk og rigtigt, at udenrigspolitisk nævn bliver informeret så tidligt, som vi har mulighed for, når vi har fået samlet de oplysninger sammen, som vi mener er nødvendige. Det vil altid bero på et skøn, på hvor tidligt et tidspunkt og på hvor ufuldstændigt et grundlag man skal have en debat i nævnet. Men jeg vil da gerne sige, at jeg har den bedste vilje til løbende at informere, også på et tidligt tidspunkt, i det omfang det ønskes. Det er klart, at det er et rimeligt og fornuftigt grundlag for fair play

også i behandling af sager, der somme tider kan være vanskelige at omtale offentligt.

Ninn-Hansen (KF):

Det er jo ikke muligt inden for spørgetidens rammer at diskutere med andre, der tager ordet. Jeg vil bare i anledning af bemærkninger, der er fremkommet fra anden side, sige, at selvfølgelig interesserer selve sagen os i allerhøjeste grad, ikke alene spørgsmålet om palæstinenserne forhold, men i mindst lige så høj grad spørgsmålet om staten Israels eksistens, der i hvert fald ligger os stærkt på sinde. Jeg tror, at hele dette spørgsmål har en så betydelig interesse også for dansk udenrigspolitik, at grundlaget dermed egentlig ville være givet for at tage det op ikke alene i en udenrigspolitisk debat, men også angående den konkrete sag, hvis udenrigsministeren ville følge min opfordring til at afgive en redegørelse her i tinget, som man så derefter kunne debattere.

Det er et ønske om at få den bredest mulige tilslutning, det bredest mulige samarbejde, om udenrigspolitikken, som jeg hermed angiver. Jeg ved, at der er enkelte partier, der ønsker at stå udenfor, men det kan ikke hindre en fælles drøftelse imellem andre.

Udenrigsministeren sagde, at spørgsmål af den art har udenrigspolitisk karakter og må behandles med omhu. Ja, selvfølgelig, ethvert udenrigspolitisk spørgsmål må behandles med omhu ethvert sted, men det behøvede jo ikke at forhindre en drøftelse her i tinget af spørgsmålene. Heller ikke uden for det udenrigspolitiske nævn.

Personlig foretrækker jeg i hvert fald stærkt, at man drøfter spørgsmålet om vor udenrigspolitiske kurs først og fremmest i folketinget og i mindre omfang gennem udtalelser til pressen, således som det er sket i denne sag, og derfor håber jeg fortsat, at udenrigsministeren vil efterkomme min opfordring.

Udenrigsministeren (Guldberg):

Jeg har jo allerede svaret, og jeg tager kun ordet for at sige til hr. Ninn-Hansen, at jeg er stadig af den opfattelse, at selve det spørgsmål, det drejede sig om — altså ikke den formelle behandling af sagen, men det